

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobců: **a) V. K.**), **b) K. K., c) nezl. A. K.** a **d) nezl. B. K.**, žalobci c) a d) zastoupeni zákonnou zástupkyní V. K., právně zastoupených Mgr. Marií Látovou, advokátkou advokátní kanceláře HRABA&CONSORTES v. o. s., se sídlem Říčany, Kamlerova 795, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí ministra vnitra ze dne 17. 9. 2003 č. j. OAM-2041/AŘ-2002, vedené u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 11 Az 219/2003, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2004 č. j. 11 Az 219/2003 – 44,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2004 č. j. 11 Az 219/2003 - 44 **se zrušuje** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 4. 2004 č. j. 11 Az 219/2003 - 44 zamítl žalobu podanou žalobci (dále i „stěžovatelé“) proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 17. 9. 2003 č. j. OAM-2041/AŘ-2002, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 9. 2001 č. j. U-934/VL-14-02-2000 o neudělení azylu dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a o nevztažení překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, a zamítnut rozklad žalobců.

V odůvodnění rozsudku Městský soud v Praze zejména uvedl, že důvody označené žalobci v žádosti o azyl a citované v průběhu správního řízení nelze podřadit pod žádnou ze skutečností, které jsou v ustanovení § 12 zákona o azylu uvedeny jako skutečnosti odůvodňující udělení azylu. Jednání soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný správní orgán při svém posouzení splnění zákonných

podmínek pro udělení azylu žalobcům vycházel z objektivních podkladů a zjištění vyplývajících z nezávislých pramenů, proti obsahu těchto dokladů žalobci v žalobě neuplatnili žádnou konkrétní námitku. Ačkoliv ze zpráv o situaci v Kazachstánu vyplývá, že se státní moc potýká s korupčním prostředím, jak na to žalobci v žalobě poukazují, je nutno konstatovat, že žalobci nevyužili v plné míře svého práva obrátit se na policii a případně další státní orgány. Podle soudu nelze jednoznačně učinit závěr o tom, že právě v případě žalobců jde o nečinnost státních orgánů při vyřizování jejich oznámení. Situace popisovaná žalobci postihuje veškeré obyvatelstvo Kazachstánu a ačkoliv lze chápat snahu žalobců o zabezpečení lepšího způsobu života v rodiny v České republice, je nutno konstatovat, že uváděné důvody nelze považovat za důvody, jejichž existence je nutná pro splnění podmínek uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu. Objektivní zprávy o situaci v Kazachstánu hovoří o tom, že tamní situace není ani jednoduchá ani jednoznačná, soud však musel přihlížet také ke konkrétním okolnostem tvrzeným žalobci, kteří poukázali na problémy se zaměstnáním, na úroveň zdravotnické péče o děti v Kazachstánu. Soud je však nucen poukázat na značnou časovou prodlevu mezi odchodem žalobkyně a) ze zaměstnání na poště, respektive úmrtím jejího nejstaršího syna, na straně jedné, a mezi odchodem žalobců ze země původu motivovaným údajnou obavou z pronásledování na straně druhé. Obdobně soud nemohl nepřihlédnout k tomu, že žalobci přicestovali do České republiky již v roce 1998 a až v roce 2000 požádali o azyl. Ze samotné podstaty právní úpravy pronásledování podle zákona o azylu je nepochybné, že pokud žadatel o azyl opouští zemi původu kvůli pronásledování, je na místě jeho prvořadý zájem o to, aby se pokusil požádat o ochranu jiného státu. S obdobnými problémy, jaké popsali žalobci, se dle soudu potýkají všechny státy bývalého SSSR, a je na místě pochybnost, nakolik v případě žalobců jde o žádost o ochranu či o způsob legalizace pobytu v České republice. K námitkám o neúplně zjištěném skutkovém stavu věci soud uvádí, že žalobci tyto obecné námitky nekonkretizovali, přičemž soud zjištění učiněná žalovaným správním orgánem považuje za dostatečná.

Proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze podali žalobci včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen "s. ř. s."). Stěžovatelé se domnívají, že rozhodnutí žalovaného nesplňuje požadavky kladené na správní rozhodnutí ve smyslu § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád"), a to zejména tím, že jeho odůvodnění je nedostatečné, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Městský soud v Praze dle stěžovatelů jednal v rozporu se zákonem, když rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost nezrušil. Stěžovatelé dále uvádí, že rozhodnutí žalovaného nevyplývá ze zjištěných podkladů, chybí zde logická vazba mezi rozhodnutím a podklady pro něj, způsob, jakým jsou z jednotlivých důkazů samostatně a z jejich souhrnu jako celku vyvozovány poznatky o skutkovém stavu neodpovídá základním principům logiky a rozumného uvažování. Stěžovatelé nadále argumentují tím, že jejich pronásledování vycházelo jak od státních orgánů jako takových, jelikož státní politika v Kazachstánu je postavena mimo jiné na upřednostňování Kazachů vůči ostatním menšinám, a dále pak od dalších složek obyvatelstva, které věděly, že se jim za jejich jednání nedostane pronásledování, a to právě pro směr, který vládní politika nasadila. Dle stěžovatelů jsou pronásledováním takové jevy, pokud je splněn předpoklad, že jsou součástí státní politiky, státem vědomě trpěné či nedostatečně potlačované, což je i jejich případ. Tuto argumentaci však nechal zcela bez odezvy jak žalovaný, tak soud. Na podporu svého tvrzení stěžovatelé odkázali na Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Kazachstánu za rok 1999, kde je jasně uvedeno, že diskriminační jednání vůči menšinám je v Kazachstánu součástí vládní politiky, vláda nadále pokračovala v diskriminacích ve prospěch etnických Kazachů ve státní službě, rovněž Kazaši převládají ve vzdělání,

poskytování bytů a dalších oblastech. Žalovaný se k tomuto tématu vyjádřil pouze tím způsobem, že je mu známo z jiných zdrojů, že jde zejména o důsledek klanového systému jako tradičního dělení kazašské společnosti, ale neuvedl konkrétně, o jaké jiné zdroje se jedná. Podle názoru stěžovatelů nestačí pouze uvést, jaké důkazy byly provedeny bez toho, aby s těmito podkladovými skutečnostmi žalovaný seznámil stěžovatele před vydáním rozhodnutí, touto skutečností se však soud nezabýval, přestože na ni stěžovatelé upozorňovali. Stěžovatelé zjistili, že citované „jiné zdroje“ znamenají konkrétně pouze jednu zprávu, a to informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR, přičemž se domnívají, že uvedená informace je nedostatečná pro odůvodnění jeho případu, a především je neobjektivní. Navíc se stěžovatelé domnívají, že je irelevantní, zda jsou etničtí Kazaši u moci díky klanovému systému či díky tradičnímu dělení kazašské společnosti, důležité je, že diskriminují kazašské občany ruské národnosti. Co se týče náboženského pronásledování, žalovaný správní orgán si opatřil Zprávu MZV USA o stavu dodržování lidských práv za rok 2000, kde je jasně uvedeno, že pronásledování z náboženských důvodů je dokonce přímo součástí vládní politiky, tedy doslovně je zde uvedeno, že ačkoliv Ústava zaručuje svobodu vyznání a bohoslužeb, vláda zastrašuje mj. křesťanské skupiny, jejíž členové jsou považování za náboženské extremisty. Stěžovatelka a) uváděla, že jí bylo zakázáno vybírat si řádnou dovolenou ve dnech křesťanských svátků, jelikož etničtí Kazaši jakožto muslimové tyto svátky neslaví, a tudíž se jednalo jednoznačně o diskriminaci stěžovatelky z náboženských důvodů. Městský soud v Praze však dle názoru stěžovatelů v rozporu se zákonem, všechny tyto výše uvedené argumenty opominul, a ztotožnil se s výkladem správního orgánu, že jednání soukromých osob nelze považovat za pronásledování. Dle názoru stěžovatelů bylo zapotřebí vzít v úvahu informace o zemi původu, které hovoří jednoznačně v jeho prospěch, jelikož potvrzují, že diskriminační chování vlády v Kazachstánu je součástí vládní politiky. Městský soud v Praze se s tímto vypořádal zcela jednoznačně, když v rozporu s výše uvedeným uvedl, že všechny útoky namířené proti stěžovatelům byly způsobeny fyzickými osobami a nejde o jednání, tolerované ze strany státních orgánů. Tento závěr je však dle stěžovatelů ve zřejmém rozporu s provedenými důkazy, jež hovoří v jejich prospěch. K relevantním informacím, potvrzujícím diskriminační chování státu, pak Městský soud v Praze nezaujal žádné stanovisko, a tedy je nepovažoval za důkaz, respektive tyto důkazy žádným způsobem nezhodnotil, jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Stěžovatelé dále soudu vytýkají, že zcela přehlédl další námitky, které vyjadřovali v podané žalobě, konkrétně když stěžovatelka a) popisovala, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že nedostatečnou lékařskou péči poskytnutou jejímu synovi nelze považovat za výsledek pronásledování. Žalovaný uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že zdravotnictví v Kazachstánu je i dnes na nízké úrovni, což musí být známo i stěžovatelům. Stěžovatelka namítala, že ze strany žalovaného nebyl učiněn žádný krok ke zjištění, zda zde existuje příčinná souvislost mezi úmrtím syna a skutečností, že ošetřující lékaři byli všichni kazašské národnosti. Pokud žalovaný pouze odkázal na blíže nespecifikované závěry známé mu z jeho úřední činnosti, nezjistil skutečný stav věci a přijatý závěr nedostatečně odůvodnil. Co se týče toho, že Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí uvedl, že k námitkám o neúplně zjištěném skutkovém stavu věci stěžovatelé neuvedli žádné důkazy, které by podle jejich mínění měly vést ke zjištění skutečné situace v Kazachstánu, stěžovatelé konstatují, že objektivní skutečnosti byly dostatečně popsány ve shromážděných zprávách o situaci v Kazachstánu, přičemž jejich námitky se týkaly chybějícího zjišťování konkrétních okolností jejich případu a zjišťování příčinných souvislostí. Stěžovatelka a) dále uvádí, že není pravdou, že nepředložila žádné důkazy, když několikrát poukazovala na zdravotní stav své dcery, předkládala fotografie jejích rozsáhlých popálenin i lékařské zprávy, a to jak před správními orgány, tak i v řízení soudním, což je zaznamenáno zcela jistě v protokolu, opět neúspěšně, tyto důkazy nebyly zhodnoceny, což stěžovatelka pokládá za závažné pochybení a porušení

zákona. I pokud by soud označil zjištění žalovaného za dostatečná, nemohl nechat bez povšimnutí zásadní námitku stěžovatelů, a sice to, že obsahová hodnota důkazů, tedy informací o situaci v Kazachstánu, které jednoznačně hovoří ve prospěch stěžovatelů, se neodrazila na výsledku napadeného rozhodnutí žalovaného. V tomto smyslu soud dle stěžovatelů zcela jistě pochybil, neboť měl vyslovit, že závěry přijaté žalovaným, nemají v obsahu spisového materiálu oporu. Stěžovatelé jsou tudíž přesvědčeni, že v rámci soudního projednání jejich případu se soud dostatečně nevypořádal se všemi námitkami, které v žalobě uvedli. Stěžovatelka a) také namítá, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného chybí jakákoliv úvaha, která by dokládala hodnocení, zda její nezletilé děti nemají odůvodněný strach z pronásledování z důvodů dle § 12 zákona o azylu. Stěžovatelé dále zpochybňují několik tvrzení Městského soudu v Praze, a to jednak, že soud musel přihlížet mimo jiné ke skutečnosti, že s obdobnými problémy se potýkají všechny státy bývalého SSSR kromě Ruské federace. Stěžovatelé se domnívají, že z jejich pohledu je irelevantní, kolik států se s podobnými problémy musí potýkat, důležité je pouze to, že oni sami osobně jednání, kterého se dopustily sice soukromé osoby, které však bylo záměrně nedostatečně potlačované státem, pociťují jako pronásledování. Dále že soud přiložil váhu skutečnosti, že stěžovatelé nepožádali o azyl ihned po příjezdu do České republiky. Tento argument není podle názoru stěžovatelů zákonný, jelikož pouhá skutečnost, že stěžovatelé usilovali po opuštění vlasti o legalizaci pobytu jinou cestou než cestou azylu, nikterak nesnižuje pronásledování, kterému byli vystaveni v Kazachstánu. K tvrzení soudu, že musel při svém rozhodování přihlédnout také k tomu, že existovala časová prodleva mezi stěžovateli popisovanými událostmi a jejich odchodem ze země původu, stěžovatelé uvádějí, že potíže byly každodenního charakteru, nejdříve nechtěli z vlasti odejít, nicméně v průběhu let, když nedocházelo ke zlepšení situace, tak po zvážení všech okolností museli učinit. Stěžovatelé dále nesouhlasí s tím, jakým způsobem soud hodnotí problematiku azylu samotnou. Zcela v rozporu s platnými právním normami zjednodušuje institut azylu, když výslovně v rozsudku říká, že: „udělení azylu je institutem chránícím výjimečné situace, týkají se – zjednodušeně řečeno - politického pronásledování v zemi původu žadatele“. Pokud tedy Městský soud v Praze chybně vycházel z takto záměrně zúžené definice institutu azylu, nemohl potom správně zhodnotit případ stěžovatelů, navíc stěžovatelé připomínají, že důvody, pro které žádali o azyl, byly národnostního a náboženského charakteru, nikdy netvrdili, že byli pronásledováni z politických důvodů. Stěžovatelé dále argumentují ustanoveními § 3 odst. 2 a § 33 odst. 2 správního řádu s tím, že byli sice dne 23. 5. 2000 seznámeni se spisem, nicméně informace, na které odkazuje žalovaný, a které pak vzal v úvahu i soud, pocházejí z let 2001, 2002 a 2003, z čehož je zřejmé, že s nimi nebyli stěžovatelé řádně seznámeni, ač to správní řád správnímu orgánu ukládal. Porušení tohoto procesního práva považují stěžovatelé za takové porušení zákonnosti, že je důvodem pro zrušení rozsudku. Za zcela zavádějící považují stěžovatelé tvrzení Městského soudu v Praze, že nevyužili všech právem připuštěných opravných prostředků v Kazachstánu k nápravě. Sám soud také bere za fakt, že státní moc v Kazachstánu se potýká s korupčním prostředím, nelze tedy od stěžovatelů rozumně očekávat, že by za takové situace s jakýmikoliv stížnostmi uspěli, co se také fakticky stalo. Manžel stěžovatelky a) se obracel na policii, jak v okamžiku, kdy byla dcera společně s dalšími dětmi a učitelkami ruské národnosti ve školce otrávena jídlem, dále se obracel na policii, když byla dcera zapálena, a když byli napadeni ve svém vlastním bytě. Přivolaná policie i přes opakované žádosti nezahájila vyšetřování. Stěžovatelka a) se pak obracela se stížností na ministerstvo zdravotnictví, když se pokoušeli pohnat ke spravedlnosti kazašské lékaře, kteří zanedbali svoji péči, což vedlo k úmrtí jejich syna. Dle stěžovatelů nelze tedy úspěšně očekávat, že jakákoliv podání, k jejichž vyřízení jsou příslušní Kazaši, budou kladně vyřízena, pokud jejich podstatou jsou stížnosti na jednání jiných Kazachů vůči osobám ruské

národnosti, právě z důvodu této národnosti. Stěžovatelé navrhují napadený rozsudek zrušit a věc vrátit zpět k dalšímu řízení, zároveň navrhují přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy, a odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelů učiněná ve správním řízení. Žalovaný dále konstatuje, že důvody stěžovatelů nesplňují taxativně vymezené důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatelé měli ve své vlasti potíže, které však nelze považovat za pronásledování ve smyslu předmětných ustanovení zákona o azylu. Špatná ekonomická situace v Kazachstánu dopadá na většinu obyvatel této země a nelze ji považovat za důvod azylově relevantní. Žalovaný má za to, že jeho rozhodnutí je dostatečně odůvodněno s přihlédnutím ke všem okolnostem, které byly v průběhu řízení zjištěny, a navrhl kasační stížnost zamítnout a nepřiznat jí odkladný účinek.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatelé podali dne 11. 3. 2000 návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve kterém uvedli, že vlast opustili v dubnu roku 1998 z národnostních důvodů, neboť byli ze strany Kazachů utiskováni, neměli tam budoucnost, proto se rozhodli odjet. Nejdříve odjela nejstarší dcera, která začala podnikat v České republice, poté za ní odjela celá rodina. Dále stěžovatelka a) uvedla, že jsou pravoslavní a tam, kde žili, jsou původní obyvatelé muslimové, ona ztratila práci, manžel také, starší dcera nemohla jít na vysokou školu, z vlasti odešli, protože chtěli zajistit budoucnost svým dětem. V pohovoru k návrhu na zahájení řízení o udělení azylu ze dne 24. 5. 2000 stěžovatelé podrobněji popsali potíže, které je provázely ve vlasti, a jejichž příčina dle stěžovatelů spočívala v národnostní nesnášenlivosti ze strany Kazachů. Stěžovatelka a) také uvedla, že poprvé se s nenávistí Kazachů setkala při narození prvního syna, který kvůli špatné lékařské péči po měsíci zemřel, s manželem se obrátili na ministerstvo zdravotnictví, ale nic se nevyšetřilo. Odchod z vlasti byl dle stěžovatelů motivován kumulací všech potíží, které se začaly objevovat (propuštění z práce, zranění dcery kazašskými dětmi, poničení domu, nepřijetí starší dcery na vysokou školu apod.) a postupem času stupňovat. Po příjezdu do České republiky zařídili stěžovatelům pobyt Ukrajinci, stěžovatelé připustili, že kdyby obdrželi povolení k trvalému pobytu, o azyl by nežádali. V případě návratu do vlasti se stěžovatelka a) obávala, že děti by nemohly chodit do školy, ona a manžel by nenašli práci, báli by se vycházet na ulici, neměli by z čeho žít.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Kasační stížnost podali stěžovatelé mimo jiné z důvodu uvedeného ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Stěžovatelé namítají porušení několika ustanovení správního řádu žalovaným, považují odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného za nedostatečné, neboť žalovaný zejména nezhodnotil řádně Zprávy o dodržování lidských práv v Kazachstánu za roky 1999 a 2000

Ministerstva zahraničních věcí Spojených států (dále jen „Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o Kazachstánu“), které hovoří ve prospěch stěžovatelů, což namítali již v žalobě.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán I. stupně v řízení o udělení azylu stěžovateli provedl důkaz Zprávami Ministerstva zahraničních věcí USA o Kazachstánu z let 1999 a 2000, když v odůvodnění svého rozhodnutí o neudělení azylu stěžovateli na uvedené zprávy odkazuje, cituje z nich určité pasáže a skutečnosti v nich uvedené hodnotí ve vztahu ke skutečnostem sděleným stěžovateli v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu a v protokolu k tomuto návrhu. Žalovaný správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedené zprávy rovněž zmiňuje a označuje je za podklad, z něhož správní orgán I. stupně při svém rozhodování ve věci vycházel. Nejvyšší správní soud zde v souladu se svou ustálenou judikaturou připomíná, že skutková zjištění učiněná v řízení o azylu mají oporu ve správním spisu, pokud i zprávy o situaci v zemi původu žadatele o azyl, které sloužily jako podklad pro rozhodnutí, byly v úplnosti učiněny součástí správního spisu. Právě v projednávané věci stěžovatelů není v předloženém správním spise založena ani jedna z výše citovaných zpráv, tudíž se nelze přesvědčit o tom, zda informace uvedené v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů souhlasí s informacemi ve zprávách, ani o tom, zda zprávy neobsahují další informace, které by mohly ovlivnit postoj správních orgánů k projednávanému návrhu na zahájení řízení o udělení azylu podanému stěžovateli či následně postoj soudu k podané žalobě. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že skutkový stav věci, tak jak byl zjištěn správním orgánem I. stupně a žalovaným v rámci předmětného řízení o udělení azylu, nemá oporu ve správním spise, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatků důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelé uvádí, že v rámci řízení o žalobě se Městský soud v Praze nevypořádal zejména s námitkami, které stěžovatelé směřovali proti hodnocení Zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA o Kazachstánu z let 1999 a 2000 žalovaným.

Podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumá soud v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Stěžovatelé v podané žalobě nesouhlasili se závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí ohledně toho, že v jejich případě nešlo o pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť se naopak domnívali, že ve vlasti byli pronásledováni pro svoji národnost a náboženské vyznání, a na podporu svých tvrzení odkázali na skutečnosti uvedené ve Zprávách Ministerstva zahraničních věcí USA o Kazachstánu z let 1999 a 2000. Z předmětného rozsudku Městského soudu v Praze však není zřejmé, nakolik se soud s těmito tvrzeními stěžovatelů vypořádal. Soud sice v rekapitulační části odůvodnění rozsudku uvedl, že součástí správního spisu jsou také Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Kazachstánu za roky 1999, 2001 a 2002, ale dále již v odůvodnění rozsudku pouze několikrát obecně zmínil „objektivní zprávy o situaci v Kazachstánu“, aniž by se blíže zabýval zprávami konkrétně označenými stěžovateli. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je tak evidentní, že v rámci soudního řízení o podané žalobě nebyly přezkoumány všechny stěžovateli uplatněné žalobní námitky v celém svém rozsahu, čímž došlo k vadě řízení před soudem, která měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud shledal oprávněnými důvody podané kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatelé uplatnili rovněž důvod jejího podání dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kdy tvrdí nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována. Skutečnostmi popsanými v kasační stížnosti vztahujícími se k tomuto důvodu podání kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť za stavu, kdy nemusel být správně a úplně zjištěn skutkový stav věci, se to jeví jako předčasné.

S přihlédnutím k ustanovení § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Z důvodů v tomto rozsudku uvedených Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve smyslu ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. V novém rozhodnutí rozhodne Městský soud v Praze i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu